

Saja vypravuje

„Už několik dní jsem měla takový divný pocit,“ začala vypravovat Saja. „A pak se to všechno odehrálo tak rychle, že jsem o tom ani nestačila přemýšlet. Teď už vím, že to byla hloupost, ale v tu chvíli mi to přišlo jako nejlepší řešení.“

„Ten den jsem ráno vstávala hodně brzo. Ostatně, my skoro vždcky vstáváme hodně brzo. Docela mi začala scházet má druhá postel v Jaosově věži. Jaos nás přece nikdy nenutil vstávat nějak moc brzo.“

„Nebo nás budil nějak zvláštně, že nám to takové nepřišlo,“ přitakal jsem.

„No“, pokračovala Saja, „a jak jsem vstala, tak se stalo něco divného. Něco moc divného, a to mě vyděsilo.“ Saja se odmlčela.

„Co to bylo?“ vyzvídal jsem nedočkavě.

Saja pokračovala: „Vzpomínáš, jak jsme den předtím seděli na lavičce v parku a po delší době kontrolovali seznam věcí, které si musíme vzít na cestu branou? Na čem byl ten seznam? Pamatuješ si to?“

To jsem si pamatoval dobře: „Přece na papíru! Na obyčejném papíru, jako všechny naše důležité tajné zápisky a plány.“

Tak ten papír jsem omylem nechala ležet na stole.

„Přečetl si ho někdo, kdo neměl?! Rodiče?“ vyhrkl jsem.

„Ne, ... asi ne. Ale když jsem ho uviděla, tak jsem se jen tak bezděčně nahlas zeptala Jaose, kdy bychom vlastně měli vyrazit na cestu bránou.“

„A někdo tě při tom slyšel?!“ vpadl jsem Saje zase do řeči.

Saja se zamračila. „Proč mě pořád přerušuješ? Takhle to budu vyprávět tak dlouho, že při tom usnu, a ti dva se třeba stihnou vrátit.“

„Už mlčím!“ vyhrkl jsem omluvně.

„Kde jsem to skončila?“

„Že jsi nahlas oslovila Jaose.“

„Ano, ptala jsem se Jaose, kdy bychom asi tak měli vrazit bránou do Mezizemí a vůbec jak to s tou bránou je. Jaos se mi ozval, ale říkal něco divného, nerozuměla jsem tomu a pak se začal rozpadat můj stůl. Rychle jsem se otočila a viděla jsem, jak se všechno v mém pokoji rozpadá na takový ten prášek. Vzpomínáš? Takový prášek, na který se rozpadl i Jaosův pomocník, když jsme objevili chodbu v sálu vědění.“

„Na to si pamatuju moc dobře,“ řek jsem rychle. „A co bylo dál?“

„Ze všeho byl ten prášek. Válel se všude po podlaze a jen na místě stolu ležel na zemi ten kus papíru. Pak se pomalu začalo zase všechno skládat dohromady. Nakonec to byl zase můj pokoj. Akorát ten papír ležel stále na zemi.“

„A nezdálo se ti to?“

„Ne, to se mi teda nezdálo! Jakmile bylo všechno zase jako dřív, až na ten papír, co ležel na zemi, tak se znovu ozval Jaos a říkal něco o tom, že má nějaká chybová hlášení a že jim nerozumí. Chápeš to?! Vypadalo to, že je Jaos úplně bezradný.“

„Bezradný?“ divil jsem se.

„Ano, prostě jako by to ani nebyl Jaos. Začal mi z toho úplně běhat mráz po zádech.“ Saja se zatřásla, jako by to všechno znovu pocítila. I já jsem se při tom pomyšlení zatřásl: „Jaos co není Jaos...! Ale kdo by to potom byl?“

„No právě! Nebyl to ani hlas Jaose, znělo to jako ten muž, co nám předal stavebnici a pak vytvořil kanál minulosti.“

„A co říkal? Neříkal tehdy něco o tom, že už nebude? Že se s ním už neuvidíme?“

„To tehdy říkal,“ přitakala Saja. „Teď ale jeho hlas říkal něco o recyklaci programového kódu a o místě mezi nebem a zemí. Nepamatuju si to úplně přesně. Nakonec mě ale oslovil jménem a řekl, že mám spěchat, protože za chvíli může být pozdě. Chápeš, oslovil mě jménem! Strašně mě to vyděsilo a vtom vešla do pokoje maminka. Kde prý jsem, že čekají se snídání. A proč že jsem tak bledá, jestli mi není špatně. Došla jsem ke stolu a na snídání jsem se ani nemohla podívat. Táta si mě zkoumavě prohlížel a pak se najednou zeptal na tebe. Jak se máš a jestli spolu pořád kamarádíme.“

„Jasně že kamarádíme,“ přitakala jsem a pak jsem to nevydržela a zeptala se, jestli táta ví, že vše kolem nás je z Jaosových stavebních částíček. Zarazil se a krátce se podíval na maminku. Pak řekl, že každý ví, že všechno kolem nás je přece z Jaose. Ale já se nedala a zeptala se, co by se stalo, kdyby Jaos ztratil nad tím vším kontrolu. Tehdy se maminka zatvářila vyděšeně a hned se ptala, jak to myslím... A tak jsem našim nakonec všechno hodně zkráceně pověděla.

„Všechno?“ zeptal jsem se trochu vyděšeně.

„Teda, ne úplně všechno, něco jsem si nechala pro sebe, třeba to o dvojnicích a tak...“

Vypadalo to, že táta to nebere vážně. Maminku to očividně hodně zneklidnilo a říkala něco o proroctví. Tatínek ji ale uklidňoval, že je to jistě jen její bujnou fantazií. To mě rozzlobilo, protože všechno to, co jsme, nikdo nebude označovat za nějakou moji fantazii! Sáhla jsem na krk a vyndala teleportační krystal. Od té chvíle to najednou asi začali brát oba rodiče vážně.

„Kdes to vzala? Kdes to jen vzala?“ ptala se maminka.

„Dostala!“ řekla jsem vítězně.

Táta ale vstal a řekl, že mu to musím okamžitě dát, a jestli jsem to náhodou nenašla někde v chrámu víry.

„Nenašla, dostala...“ trvala jsem si na svém.

Táta se ale začal tvářit rozlobeně, vytrhl mi krystal z ruky a okamžitě mě poslal do mého pokoje. A ještě řekl, že mi hned zruší všechny moje dnešní kroužky. Já začala křičet, že na kroužky teda půjdu, což tátu ještě víc popudilo a i on začal křičet, ať okamžitě jdu do pokoje, nebo bude zle.

Došla jsem s pláčem do pokoje a bylo mi z toho všeho špatně. Proč se to celé tak zvrtnulo? Ale patří mi to, Jaos říkal, že o tom nemáme s nikým mluvit, a já to porušila. Na druhou stranu, jsou to mí rodiče a mám je moc ráda, tak proč by to nemohli vědět? Neděláme přece nic špatného? Nebo ano? Proč to maminku i tatínka nakonec tak vyvedlo z míry? O čem mluví to proroctví?

Pomaloučku jsem se uklidnila a nenapadlo mě nic jiného, než znovu zavolat Jaose. Tentokrát zněl úplně normálně a ptal se, jestli to opravdu chci.

„Co jestli chceš?“ podíval jsem se na Saju nechápavě.

„No, jestli chci skutečně slyšet, co si povídají rodiče...“

„Aha, takže tys po Jaosovi chtěla, aby ti řekl, o čem mluví tví rodiče?“

„Vždyť ti to říkám, ty mě neposloucháš, nebo co?!“

„Poslouchám, ale teď jsem se nějak ztratil... povídej dál...“

„Můj pokoj je hned vedle jídelny, a najednou jsem viděla přes stěnu a slyšela všechno, o čem se za stěnou mluví.“

„Jaos zprůhlednil stěnu?“

„Jo, úplně stejně jako tehdy v sálu vědění. Ale asi jen z jedné strany. Z mého pokoje. Slyšela jsem, jak maminka říká, že proroctví se určitě naplňuje. Táta se jí snažil uklidnit, ale maminka ho asi moc neposlouchala. Najednou začala vzly-

kat a stále opakovala tátovi: „Víš, co to znamená? Víš, co to znamená? Víš, co to znamená?“

A pak jsem se poprvé dozvěděla něco víc o tom proroctví, i když jen v náznacích. Bylo jasné, že naši přesně ví, o čem ten druhý mluví. Táta řekl, že jsem přece sama a k tomu malá holka. Maminka na to ale hned: „A co Talek?“ Táta se usmál a řekl, že to snad máma nemyslí vážně. Bylo ale vidět, že o tom přemýšlí a jeho úsměv rychle zmizel. Pak pokračoval, že je to nesmysl, a že si maminka dělá zbytečné starosti.

Ta zase hned řekla, že v proroctví přece není nic o tom, že to musí být právě jeden muž a jedna žena z dvanácti.

Ale prosím tě, zlehčoval situaci tatínek, copak Saja a Talek dostali od Jaose pozvání na místo na nebi, kam nikdo z lidí nevstoupil? Copak Saja s Talekem vládnou mocí z dávných věků?

Maminka by byla dobrý detektiv, protože měla hned odpovědi: „Saja přece mluvila o nějakém místě, o nějaké věži s kupolí v oblacích a vyprávěla o nějaké zvláštní věci z minulosti, nějaké stavebnici.“

Teď bylo vidět, že začíná mít obavy i táta. Objal maminku a řekl jí, že zajdou do chrámu víry za jedním z dvanácti. Maminka se dívala na tátu a přitom prosila: „Prosím tě, řekni, že je to celé nesmysl, že Saja ani Talek tak strašně neskončí.“ Táta ale mlčel a nic neříkal. Po chvíli řekl jen: „Musíme věřit.“

To mi úplně stačilo. Šel z toho děs, nikdy jsem naše neviděla tak vystrašené. Zdálo se, že všechno, co jsem se z toho tajemného proroctví dozvěděla, na nás docela sedí. Akorát jsem nevěděla jak „strašně“ máme skončit. Máme se vrátit do sálu stvoření, nebo úplně zmizíme? Jak se dá strašně skončit? A při té myšlence jsem dostala strach, že prostě zmizíš a už tu nebudeš a já třeba jo. Něco mi říkalo, že to nemůžu vlastně nijak ovlivnit, jestli je to v tom proroctví. Snad jedině Jaos by mohl něco udělat. Ale pak mě napadlo,

že když to vyřeším sama, tak se ti nic nemůže stát.

Saja se na chvíli odmlčela a já mlčel také.

„A tak jsi se sem vydala sama? A ještě jsi mi vzala krystal!“ řekl jsem trochu vyčítavě.

„Promiň..., ale to ještě není všechno. To, že se sem vydám bez tebe, se rozhodlo až později. Doma jsem se vydala ke dveřím, ale maminka na mě zavolala, že se mám okamžitě vrátit. Řekla jsem, že se nevrátím, a že jdu na kroužky jako vždycky. Volal na mě i táta, ale já neposlechla a utekla jsem pryč. Teď mě to mrzí...“

„A kdy ses, prosím tě, rozhodla, že mi vezmeš krystal? Mimořádně, bylo to skvěle provedené. Vůbec mě v tu chvíli nenapadlo, žeš to byla ty!“ řekl jsem pochvalně. Bylo vidět, že to Saju potěšilo a pokračovala.

„Jak jsem byla dole před domem, najednou jsem si všimla takového divného muže. Teda, on nebyl divný, ale to, co měl na sobě, to divný bylo. Vzpomněla jsem si hned na tvůj popis muže, který byl v sálu vědění, i toho, který tehdy vyšel do předsálí. Ten muž měl na sobě takový divný, historický, plášť. Rozhodla jsem se, že ho budu sledovat. Neměla jsem krystal, tak jsem se nemohla nikam přenést a musela jsem jít opatrně za ním. On se asi cítil úplně bezpečně, protože se ani jednou neotočil.“

„A kam šel?“ ptal jsem se nedočkavě.

„Představ si, že nakonec došel do zábavního parku. Je tam nějaká atrakce jako z dávných dob! Jsou tam takové plachtové přístřešky a různé vlajky a chodí tam v těch historických oděvech.“

Teď mi došlo, že jsem o té atrakci už slyšel. „No, jasně! Vždyť mě do toho parku právě na tuhle atrakci zval Adam, se kterým chodím do kroužku historie! Že mě to nenapadlo hned! To je přece nejlepší úkryt!“

„A že jsi nic neřekl!“ zamračila se na mě Saja, ale hned pokračovala: „Promiň, já bych si to taky v tu chvíli nedala všechno dohromady.“

„I ty mi promiň, když jsme si sepisovali všechno z akce Canopus, tak já si na to vůbec nevzpomněl,“ řekl jsem smířlivě.

Saja se dala do smíchu.

„Proč se směješ?“ divil jsem se.

Saja nemohla přestat.

„Co je na tom tak směšného?“

Saja se po chvíli trochu uklidnila. Pak se odrazila nohou od řídicího pultu tak, že se s ní křeslo prudce roztočilo. „A teď už se budeme pořád jeden druhému jen omlouvat,“ řekla vesele. Zkusil jsem to hned taky. Křeslo se točilo skoro samo a za chvíli se nám oběma motala hlava tak, že jsme museli rychle přestat. Nato jsem prohlásil, že vyhláším konec omlouvání a že jsem strašně zvědavý, co Saja zjistila v zábavním parku.

„Šla jsem za tím mužem dál mezi ty látkové přístřešky...“

„Stany!“ opravil jsem Saju. Ta dělala, že moji poznámku neslyšela.

„A on pak do jednoho stanu vešel. Opatrně jsem stan obešla. Musela jsem se schovat za nějaké krabice, protože tam najednou začala chodit spousta lidí. Pak jsem se ale dostala až k té látce a podlezla dovnitř.“

„Tys vlezla dovnitř?“

„Jo, vlezla jsem dovnitř! Teda, nejdřív jsem tam jen nakoukla. Uvnitř bylo několik místností a v té přede mnou nikdo nebyl. Tak jsem tam vlezla. Když jsem přešla k jedné stěně, co byla zase z té látky, uslyšela jsem nějaké tlumené hlasy. Opatrně jsem ji podlezla a schovala se za takovou hromadu různých věcí, co se tam povalovaly. Tam jsem už slyšela jasně, o čem si ti uvnitř povídají. Hlasy se blížily a vtom vešly do místnos-

ti, kde jsem byla schovaná. Jeden z nich byl ten, co jsem ho sledovala. Nejdřív jsem nechápala, o čem mluví. Přišlo mi to jako nějaká divadelní role nebo co... Pak ale ten muž v plášti bouchl pěstí do stolu, až jsem se lekla. Říkal, že takhle to dál nejde a že musí co nejdřív dostat oba. Že jim přece nemůžou do nekonečna proklouzávat mezi prsty. Ten druhý se ho snažil uklidnit a říkal mu, že určitě najdou způsob, jak je najít. Muž v plášti se ale moc uklidnit nedal a řekl, že chodba byla objevena a že jestli oba nedostanou, tak bude zle. A že si to Jaran už dlouho nedá líbit a že se taky klidně může stát, že se bude muset vrátit na Zemi, to jako asi ten druhý muž. Toho druhého to docela vyděsilo, ale protestoval a nesouhlasil. Říkal, že prý i jeden by je mohl posunout o značný kus kupředu. Ten v plášti na to zase, že jeden je nanic, a pak řekl, že věří prorocství. Tím jejich rozhovor skončil a oba odešli. Měla jsem strach vylézt, tak jsem tam nějakou chvíli ještě seděla. A pak mi to došlo!“ Saja udělala dramatickou pauzu a čekala, co já na to. Nechápal jsem, co Saje došlo.

„Tak co? Taky ti to už došlo?“

„Ne, tys na to měla určitě delší dobu!“

„To asi jo,“ přiznala Saja. „Došlo mi, že mluvili o nás dvou! My jsme přece objevili tu chodbu! A na nás dva sedí to prorocství! A podle všeho nás chtějí chytit!“

Koukal jsem nevěřícně na Saju. „To snad ne...“ Pak jsem ale musel uznat, že to všechno do sebe docela dobře zapadá.

Saja pokračovala: „A to byla ta věc, která rozhodla, že půjdu branou sama. Řekla jsem si, že když půjdu sama, nemůžou nás oba chytit, a i kdyby mě chytili, tak jsem jen jedna a neměli by nás oba.“

„Aha.“ Musel jsem uznat, že bych se asi zachoval stejně jako Saja. Taky jsem jí to hned řekl, což ji očividně potěšilo. Pak pokračovala.

„Dál už proběhlo všechno hodně rychle. Sebrala jsem ti krystal a vydala se do věže. Řekla jsem Jaosovi, co chci udělat, a zeptala se, co si o tom myslí. Jaos tvrdil, že o žádném zábavním parku nemá informace, ale že zjistil, kde je brána. V cestě mi nijak nebránil, a tak jsem zabalila stavebnice a vydala se k bráně. Stejně jako ty jsem objevila, jak funguje klíč.“

„Ale co ti pomocníci?“ ptal jsem se hned.

„No právě, neměla jsem ‚neviditelné‘ vozítko jako ty, ani oblek. Hned, jak jsem se ocitla tady, tak mě chytili ti divní Jaosovi pomocníci a zavedli mě k terminálu. Tam jsem nějakou dobu čekala. Snažila jsem se na ně mluvit, ale vůbec nereagovali. Ani mě nijak nedrželi, ale měla jsem strach a neodvážila jsem se pokusit o útěk. Pak přišli ti dva – ten stařec a ten mladší. Nejdřív se mě ptali, odkud jsem a jak jsem se sem dostala. Nic jsem neříkala a dělala jsem, že nerozumím. Ten starý pak vytáhl nějakou krabičku s mihotavým paprskem, asi nějaký skener, a skenoval mě. Když skončil, tvářil se strašně překvapeně a zároveň nadšeně. Řekl: ‚Tak to jsi ty! Kdepak máš kamaráda? A tohle si vezmu!‘ Pak se začal natahovat po mém krystalu. Couvnula jsem a chtěla se otočit. Zezadu mě ale chytil Jaosův pomocník tak, že jsem se nemohla ani pohnout. Stařec, kterému ten druhý říkal Jarane, mi pak krystal vzal. Oba se divně usmívali. Dívali se na mě a říkali, že proroctví se naplňuje.“

Pak mě odvedli sem, přivázali mě k židli a odešli. Byla tu úplná tma a já nevěděla, co bude dál. Měla jsem hrozný strach. Pořád jsem si ale říkala, že Jaos určitě něco udělá, že mě v tom nenechá.

Potom se vrátil ten starší a ptal se mě na spoustu věcí. Začala jsem brečet, ale vůbec jsem se s ním nebavila. Pak zase odešel. Když se vrátil, zapíchl mi do ruky tu hadičku a řekl, že až se vrátí, všechno, co vím, si přečte. Prstem mi

zaťukal na hlavu, usmál se a řekl: „Nemusíš mluvit, tady z tvé hlavičky si všechno přečtu!“ Ruka mě začala pálit a byla jsem hrozně ospalá. Pak už bylo všechno jako v mlze a objevil ses ty a zachránil mě. A to je všechno,“ skončila Saja.

Chvíli bylo ticho.

„Měli bychom si to všechno zase sepsat. Je toho nějak hodně,“ řekl jsem.

„To určitě, ale nejdřív musíme něco udělat tady s tím,“ kývla Saja směrem k panelu před námi.

„Jak se to asi aktivuje?“ přemýšlel jsem nahlas.

„Co třeba nějaké vstupní heslo? Podobně jako je u kanálu minulosti.“

To se mi nezdálo. Zkusil jsem přejet nad panelem rukou. Pak jsem přešel rukou přímo po panelu – zase nic.

Saja vstala z křesla a prohlížela si panel z většího nadhledu. „Vypadá to jako nějaká mapa. Tady, to by mohl být ten kruhový sál s terminálem uprostřed a tady někde bychom asi měli teď být.“

„Ne, ne. Vidiš ty čáry? Podle nich jsem hledal místnost 2B a pamatuju si, že ta správná čára vedla sem,“ ukázal jsem na displej a v tom místě se ho dotknul. Ucítil jsem v prstu zabrnění podobné jako u terminálu proudu vědění.

Najednou se na displej objevil nápis „Ověřování přístupového kódu“. Vzápětí následoval nápis „Přístup zamítnut, neautorizovaná DNA“.

„A co takhle? Půjč mi krystal.“

Podal jsem Saje krystal a ta ho rozdělila na dva původní krystaly.

„Koukej, tady!“ ukazovala na otvor, který odpovídal polovičnímu krystalu. Byl v levém dolním rohu. Toho jsem si vůbec nevšimnul! Viděl jsem jen ten šestihranný otvor v protějším rohu.

Saja do otvoru zkusila zasunout jeden z krystalů. Šlo to! Chování displeje se najednou změnilo. Obraz se z panelu vznesl před nás.

„Teď je to na tobě,“ štouchnula do mě Saja loktem.

Přiblížil jsem ruku k panelu a pomyslel na válcový terminál. Nic se nedělo.

„Zkus to nahlas,“ pobídla mě Saja.

„Válcový terminál,“ řekl jsem nahlas. Plán před námi se oddálil a zmenšil a rozsvítla se na něm spousta bodů. Terminálů asi bude víc než ten, co známe...

Zkusil jsem stejným způsobem najít místnost 2B. Plán se tentokrát přiblížil a zobrazil podrobně místo, kde jsme byli. Dokonce tam byly i dva modré body s nápisem „známky života“.

Saja se tvářila zamyšleně a pak řekla: „Recyklace programového kódu“. Na displeji se objevilo „Žádný výsledek“. „Cesta k bráně na Starou Zemi,“ pokračovala Saja. Plán se opět oddálil a zvýraznila se něm čára. Začínala v místě 2B a pokračovala k válcovému terminálu a pak dál kolem něj až ke stěně. To, co bylo za stěnou dál, vypadalo na plánu jako nějaká úzká chodba. Vedle čáry tam byl nápis 1R. Čára končila u kraje displeje.

„Celá cesta k bráně na Starou Zemi,“ upřesnil jsem zadání.

Plán se začal opět vzdalovat až před námi byla najednou jediná velká koule s vyznačenou čarou R1. Vedla před velký čtvercový sál a pak končila velkou červenou tečkou. Přiblížili jsme si plán toho místa a zjistili, že je tam jen docela malá kruhová místnost. Rychlým pohybem ruky jsem posunoval plán zpět. Zhruba uprostřed byl ten velký čtvercový sál. Teď se ale ukázalo, že v jeho středu je ještě jedna menší čtvercová místnost a v ní ještě jedna. Tam bylo napsáno „Hlavní uzel čištění uvolněné paměti“. Zkusili jsme najít ještě druhé místo se stejným názvem. Nikde nebylo.

„Vydáme se tam?“ zeptal jsem se.

„Je to jedinečné místo a je v polovině cesty k bráně na Starou Zemi. Navíc, něco mi říká, že čištění paměti a recyklace kódu by mohla být na stejném místě. Nebo máš lepší nápad, kam zamířit?“

Lepší nápad jsem neměl.

„Jak tam ale dojdeme?“ strchovala se Saja. „Plány si vzít nemůžeme a podívej těch křižovatek, odboček, ... A vypadá, že je to hrozně daleko.“ Pak Saja najednou z ničeho nic vytáhla krystal z panelu. Projekce panelu zmizela. „Tak to nepůjde,“ řekla.

„Co nepůjde?“

„Myslela jsem, že bych vyndala krystal, spojila ho zase s tím druhým krystalem, a pak je oba zasunula do toho šestihranného otvoru. Panel se ale hned vypnul, takže je to to samé, co jsme zkoušeli hned na začátku.“ Pro jistotu to sice zkusila znovu, ale spojené krystaly do otvoru zasunou nešly

„A co s těmi plány? Já si to všechno určitě nepamatuju. A nakreslit si to, to je šílenost.“

„Plány nepotřebujeme!“ řekl jsem vítězoslavně. „Pojedeme po té čáře R1. Stejným způsobem jsem tě přece našel! Akorát to budeme muset nějak zautomatizovat, aby vozítko samo sledovalo čáru.“

„A to uděláme jak?“

Musel jsem přiznat, že nevim.

„A co zkusit kanál minulosti? Funguje tady vůbec?“

Kanál minulosti našťastí fungoval i zde. Posílám vám tuhle zprávu a prosím o pomoc. Potřebovali bychom, aby bylo naše vozítko schopné automaticky sledovat čáru R1. Nevíte, jak na to?